

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . . . Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πῶς αἰτησις ἀπευθύνεται :
Διευθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἀκριβῶς δὲν ἐγνώσθη τί συμβαίνει ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ ὁ ποῖαν τροπὴν ἔλαβον τὰ ἐκεῖ πράγματα. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διεψεύσθη ἡ σπουδαίτης αὐτῶν καὶ ἀνηγγέλθη ὅτι ἐπῆλθε συνεννόησις τῶν προκρίτων Ἀλβανῶν μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Πύλης. Οὐχ ἥττον, οὐδὲν τούτων εἶνε ἀληθὲς διότι νεώτεραι εἰδήσεις ἀναφέρουν ὅτι ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ ἐκρυθμὸς κατάστασις· οἱ ἄλβανοι εὐρίσκονται ἀντιμέτωποι πρὸς τὰς ἐπιτοπίους ἀρχάς, ἡρνήθησαν δὲ νὰ ἔλθωσιν εἰς διαπρατεύσεις πρὸς τοὺς ἐκτάκτους ἀπεσταλμένους τῆς Πύλης, ζητοῦντες νὰ ἀπολυθῇ πρῶτον τῆς θέσεώς του ὁ βαλῆς καὶ νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ τοῦρκοι ὑπάλληλοι ὄλων τῶν γραφείων δι' ἄλβανων· ὅπως δὲ ἡ Πύλη ἀποκρούσῃ πᾶσαν ἀταξίαν ἣτις ἐνδέχεται νὰ συμβῇ ἀπέστειλεν ἐπὶ τόπου τρία τάγματα στρατοῦ. Οἱ λόγοι οἵτινες κυρίως παρεκίνησαν τοὺς ἄλβανούς εἰς τὴν τοιαύτην στάσιν ἄγνωστοι εἶνε εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ δυνάμεθα εὐκόλως νὰ μαντεύσωμεν ὅτι εἶνε καθαρῶς τοπικοὶ διότι διὰ τοὺς ἰδίους λόγους συχνὰ ἐνοχλοῦσι τὴν τουρκικὴν διοίκησιν βαθυτέραν ἐννοίαν δὲν ἐπὶ ἔχει τοῦ παρόντος τὸ κίνημα τοῦτο. Ἐντελῶς δὲ ἀτχετος πρὸς αὐτὸ εἶνε ἡ γνώμη ἣν ἐκφράζει ἡ «Πολιτικὴ Ἀνταπόκρισις», ὅπως τὸ ἐλληνικὸν καὶ ἄλβανικ. στοιχεῖον συνεργαζόμενα ἐξουδετερώσωσι τὰς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας ἐνεργείας τῶν βουλγάρων. Οὔτε δυνάμεθα νὰ συμμερισθῶμεν τὴν γνώμην αὐτῆς ὅτι τοιαύτη ἐνέργεια κοινῆς ἐνεργείας πηγάζει ἐξ ἐπινεύσεως τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, διότι δὲν παρέστη ἀνάγκη τοιαύτης ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ ἂν παραστῇ βεβαίως δὲν ἀπαιτεῖται οὐδενὸς ἢ ἐπινεύσεως, καθότι ἄλβανοι καὶ Ἕλληνες ἐχρυσὶ τὸ αὐτὸ συμφέρον ἀπέναντι τῶν βουλγάρων οἵτινες εἶνε τὸ αὐτὸ διὰ τοὺς ἄλβανούς καὶ τοὺς Ἕλληνας. Ἀλλ' ἡ ὥρα τῆς συμπράξεως δὲν ἐσήμανεν εἰσέτι οὔτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς, οὔτε ἀπὸ ἄλλον τινὰ ὁμοίων νὰ τὴν προκαλέσῃ. Ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ὦμεν παρασκευασμένοι μόνον διὰ τὸ μέλλον καὶ νὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τὸν ἀγῶνα μὲ ὅλα τὰ ἐφόδια. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ὁμιλῶν ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νέου Ἐλευθέρου Τύπου» βεβαίως ὅτι ἔλαβε συνέντευξιν μετὰ Ρώσου διπλωμάτου ἐξ ἧς ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ρωσία ἐν προσεχεῖ μέλλοντι, ὅτε ἤθελεν ἰσως ἀνακινήσῃ τὸ μακεδονικὸν ἢ τὸ ἄλβανικὸν

ζήτημα, σκοπεῖ νὰ ἐπιδιώξῃ προσωρινὴν λύσιν διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τῶν χωρῶν τούτων αὐτονόμων ὑπὸ τὴν τυπικὴν ἐπικυριαρχίαν τῆς Τουρκίας. Ἡ περιπλοκή, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα, πείθει, ὅτι ὀριστικὴν λύσιν διὰ τῆς ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῶν μεγάλων Δυνάμεων δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν, ἀπ' ἐναντίας δέ, ἐὰν τοιαύτη τις ἐπεζητεῖτο, θὰ ἔφερον ἐμπολέμον σύρραξιν, τῆς ὁποίας ἀνυπολόγιστοι θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι. Διὰ τοῦτο λόγους τούτους ἡ ρωσικὴ πολιτικὴ θὰ ἐξασκήσῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑπὲρ τῶν μέτρων ἐκείνων, ἅτινα ἤθελον ἐπιμαχρότερον ἐξασφαλίσαι τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.

Τηλεγραφήματα ἐκ Θεσσαλονίκης ἀγγέλλουσιν, ὅτι αἱ ἐν Μακεδονίᾳ ἑλλην. καὶ τουρκικαὶ κοινότητες ἀπηύθυναν κοινὸν τηλεγράφημα πρὸς τὸν Σουλτάνον, διὰ τοῦ ὁποῦ ζητοῦσι τὴν τιμωρίαν τῶν κακούργων Βουλγάρων προπαγανδιστῶν, οἱ ὅποιοι διέπραξαν τόσας δολοφονίας προκρίτων Ἑλλήνων. Οἱ ἐν Θεσσαλονικίᾳ πρόξενοι τῶν ξένων Δυνάμεων ἐπεκύρωσαν τὸ τηλεγράφημα βεβαιώσαντες τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Βήματος» ἐν Κωνσταντινουπόλει, σχολιάζων τὴν παρατηρουμένην μετατροπὴν τοῦ ὅρους τοῦ ἡμιεπισήμου τουρκικοῦ τύπου, ἐπιχαίροντος διὰ τὰς ἀγγλικὰς νίκας λέγει, ὅτι ἀληθὴ ἀνακούφισιν ἡσθάνθη ἐπὶ ταύταις ἡ ἐπίσημος Τουρκία, καθόσον διαρκουσὶν τῶν ἀγγλικῶν ἡττῶν, ἡ Ρωσία εἶχεν ἐξασκήσει πῆλιν ἐπ' αὐτῆς διὰ παντοειδῶν ἀξιώσεων. Πραττηρεῖ δ' ὁ ἀνταποκριτὴς ὅτι, μόλις ἐπεκράτησαν τὰ ἀγγλικά ὅπλα, ἡ Τουρκία, ἐνθαρρυνθεῖσα προέβαλεν ἄμεσον ἄρμιν.

Μετ' ἐξαίρετικῆς ἐπισημότητος ἐωρτάσθη προχθὲς ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς. Παρίστατο κατὰ τὴν τελετὴν ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ διοικητὴς τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς κ. Στρέϊτ, ὁ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Παρνασοῦ» κ. Τ. Ἀργυρέπουλος, ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Ὁμόλ, ὁ ἐφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Καρθαδίας καὶ πολλοὶ λόγοι. Τὸν λόγον ἔλαβεν ἐν ἀρχῇ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐορταζούσης Σχολῆς κ. Δέρπεφελδ καὶ διὰ μακρῶν ἱστορήσας τὸ γονιμώτατον διὰ τὴν Ἀρχαιολογίαν ἔργον τῆς Σχολῆς, ἐξάρας συγχρόνως τὸ παράλληλον ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ τῶν ἄλλων ξένων Σχολῶν. Ὁ κ. Καρθαδίας κατόπιν ὁμίλησεν εὐφημότατα περὶ τῶν σοφῶν ἐρευνῶν τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς, καὶ ἐγκωμίασε τὸ ἔργον. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν ὁμίλησε κατόπιν καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολ. Σχολῆς κ. Ὁμόλ. Εἰτα ἔλαβεν αὖθις τὸν λόγον ὁ κ. Δέρπεφελδ καὶ ἀνέγγειλεν, ὅτι ἡ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἀπένευμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀρχαιολόγους κ. κ. Στάνην, Φίλιον καὶ Τσουνταν τὸ παράσημον τοῦ ἐρυθροῦ ἀετοῦ, εἰς δὲ τοὺς ἐπιστάτας τῆς Γερμανικῆς σχολῆς τιμητικὰ μετάλλια. Ἡ δὲ ἐν Βερολίνῳ κεντρικὴ

Διεύθυνσις τοῦ Ἰνστιτούτου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Γεν. Ἐφορον κ. Καρθαδίαν, φέροντα ἀνώτερον Γερμανικὸν παράσημον, τιμητικὸν γράμμα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐξαίρονται αἱ ὑπὲρ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης πεφωτισμένοι ἐργασταὶ τοῦ Ὁμοσάυτως ὁ κ. Δέρπεφελδ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐξελέγη μέλος ἐπίτιμον τοῦ Γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου ὁ ἐνταῦθα πρέβυς τῆς Γερμανίας βαρόνος φὸν Πλέσσεν.

ΗΚΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν τῇ ἐσχάτῳ γενομένῃ νέᾳ καταγραφῇ τῶν κτημάτων ἐν Πρεβέζῃ, Λούρῳ, Κορβελεσίῳ καὶ Σκραπαρίῳ, εἰς μὲν τὰ κτήματα καὶ τὰς γαίας Πρεβέζης προστεθὴ φόρος 116,748 γρ. καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη ὁ κτηματικὸς φόρος εἰς 502,587 γρ. εἰς δὲ τὸν φόρον τοῦ καζᾶ Λούρου προστεθὴ ἐπίσης 145,952 γρ. καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη ὁ κτηματικὸς φόρος Λούρου εἰς 568,024 γρ., εἰς δὲ τὸν τοῦ καζᾶ Κορβελεσίου προστεθὴ 15,785 γρ. καὶ οὕτω συνεποσάθη εἰς 67,194 γρ. ἐπίσης δὲ εἰς τὸν τοῦ καζᾶ Σκραπαρίου προστεθὴ τὸ ποσὸν 22,034 γρ. καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη ὁ κτηματικὸς φόρος τοῦ ἐν λόγῳ καζᾶ εἰς 104,070 γρ. ἐφ' ᾧ καὶ ἔπαινος ἀπενεμήθη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς νέας καταγραφῆς διὰ τὰς παρ' αὐτῶν καταβληθείσας πρὸς τοῦτο προσπάθειας.

— Ἀπεβίωσεν ἐκ χρονίου ἀσθενείας ὁ ἐκ τῶν προκρίτων Ἰωαννίνων καὶ πρῶν λογιστῆς Πρεβέζης Ἀδδουλ βέης· ἐγένετο δὲ ἡ κηδεύα αὐτοῦ ἀκολουθούτων πολλῶν οὐλεμάδων καὶ σείχων· ἐτάφη δὲ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ τεμένους Μεχμέτ ἀγᾶ.

— Ἀγγέλλουσιν ἐκ Φιλιατῶν ὅτι τὴν 11ην παρελθόντος μηνὸς ἐν τῷ χωρίῳ Πισβολὸν ἐν ᾧ νέος τις Γιάννης ἐκράτει πιστόλιον μὲ τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας, αἶφνης ἐκπυρσοκροτήσαντος τοῦτο ἐπληρώθη ἐκ τῶν ἐξελθόντων ραχῶν κατὰ τοὺς δύο δακτύλους τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρὸς.

— Τὴν 28ην παρελθόντος μηνὸς κατὰ τὴν 9ην ὥραν κεραυνὸς ἐνσκήψας ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Γιουσούφ καὶ Ταλήπ Ἀμπὰς ἐν Φιλιάταις συνετρίψε καθρέπτῃν εὐρισκόμενον μεταξὺ ἄλλων ἐπίπλων· ἀλλὰ χάρις τῷ Θεῷ οὐδὲν ἕτερον δυστύχημα ἔλαβε χώραν.

— Ἡ ἐν τῷ χωρίῳ Τσαμνὰ τοῦ καζᾶ Φιλιατῶν τριακονταπενταετὴς Ἀλέξω Φωτεινῇ Ράπτῃ παραφρονήσασα τὴν 12ην παρελθόντος μηνὸς Τετάρτην ἡτοικονήσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς κρεμασθεῖσα διὰ σχοινοῦ καὶ ἀπεβίωσεν.

— Ἱεροδίκης Κορυτσᾶς ἀπὸ τῆς 1ης Μουχαρέν τοῦ 1310 διωρίσθη ὁ τέως Ἱεροδίκης Χίου Σοφ. Μουσᾶ Κιαζήμ βέης. — Ἱεροδίκης Ἀργυροκάστρου διωρίσθη ὁ τέως Ἱεροδίκης 40 Ἐκκλησιῶν Σοφοῦ, Σακῆρ ἐφένδης. — Ἱεροδίκης Μαργαρίτου τῆς γομαρχίας Ἰωαννίνων διωρίσθη ὁ τέως Ἱεροδίκης Νευροκοπίου Σοφοκ. Ἀχμέτ Σαχίν ἐφένδης.

— Κατὰ διαταγὴν τῆς ἐν Κων(σταντινί) πόλει διευθύνσεως τοῦ Μονοπάλιου τῶν καπνῶν ἀνεχώρησε κατ' αὐτὰς μεταβαίνων εἰς Κων(σταντινί) πόλιν ὁ διευθυντὴς τοῦ Μονοπάλιου τῶν καπνῶν τοῦ Βιλαετίου Ἰωαννίνων Ε. Ἀλέξανδρος Μετχαμέ ἐφένδης.

— Ἀνεχώρησεν ἐξ Ἰωαννίνων μεταβαίνων διὰ Πρεβέζης εἰς Δισκάταν ὅπου διωρίσθη ἀρχη-

1453 επί 65 ἔτη ἔμενον ὑπὸ τὸ κράτος τῶν Μωμελούκων. Καθ' ὅλον δὲ τὸ ἱκανῶς μακρὸν χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν Φράγκων περὶ τὸ τέλος τοῦ 11 μ. Χ. αἰῶνος, μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 16 μ. Χ. αἰῶνος ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἱερουσαλὴμ ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγκαταλειμμένη εἰς τὸν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀποκεχωρισμένον καὶ ἀραβόφωνον κατασταθέντα ἐγχώριον πληθυσμὸν, ἐξ οὗ ἀνέρχοντο πολλὰς εἰς τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν θρόνον ἀραβόφωνοι πατριάρχαι, σκιά μόνον πατριαρχικῆς ἐξουσίας καὶ ἐνεργείας ἡθικῆς καὶ πνευματικῆς δεικνύοντες. Εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην διὰ τὴν Ὀρθόδοξον καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν τοῖς Ἀγίοις Τόποις κατὰστασιν ἔθηκε τέμαξ ἡ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν κατάληψις τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, ἡ γενομένη διὰ τοῦ Σουλτάνου Σελίμ Α' (1517).

Ἦτο, δύναται νὰ εἴπῃ τις ἀληθῶς, μέχρι τινὸς σωτήριον διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, Ἀντιοχείας καὶ Ἀλεξανδρείας, ὡς καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις ταύταις, τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1517), καθ' ὃ ἡ ἁγία πόλις ἀπαλλαγείσα τοῦ ζυγοῦ τῶν πολυνύμων δυναστῶν τῆς Αἰγύπτου περιελήφθη ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἰσχυρῇ Ὀθωμανικῇ κράτει καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν αἰγίδα τοῦ κράτους τούτου συνταχθεῖσα καὶ ἀνακτησαμένη τὰ δίκαια καὶ προνόμια αὐτῆς σφιγκτότερον συνηνώθη μετὰ τῆς συμπαθούς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐγένετο διὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ὅτι ἐγένετο διὰ τοῦ αὐτοῦ κράτους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως. Μεθ' ὅλην δηλονότι τὴν ἐξωτερικὴν καταπίεσιν, ἐσωτερικῶς διὰ τῆς ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ κράτει ἐπελθούσης ἐνότητος σύμπαντος σχεδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ μίαν πολιτικὴν

κυβέρνησιν καὶ διὰ τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ ἡθικῆς περιωπῆς, εἰς ἣν ὑψώθη αὕτη, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ὁ μεγαλοφυὴς κατακτητὴς ἐρρύθμισε τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῇ κράτει, ἡ δύναμις ἡ πολιτικὴ καὶ τὸ κύρος τὸ κυβερνητικὸν καὶ διοικητικὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ τὰς τύχας τοῦ ἔθνους ἐκτέσαντο ἐπὶ Τουρκοκρατίας σημαντικὰ καὶ σπουδαῖα ἐθνικὴν, πολιτικὴν καὶ ἡθικὴν, ὅταν οὐδέποτε πρότερον ἔλαβον. Διὰ τῆς τοιαύτης δυνάμεως τῆς Ἐκκλησίας πανταχοῦ, ἐνθα ἐξετείνετο τὸ ὀθωμανικὸν κράτος, τὰ πανταχοῦ διεσπαρμένα τμήματα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας ἠνοῦντο ὑπὸ μίαν ἀρχὴν καὶ ἐνότητά ἡθικὴν, πολιτικὴν καὶ ἐθνικὴν, διαφυλάττουσαν τὴν ὑπαρξὴν τοῦ γένους καὶ προστατεύονταν τὰ δικαιώματα αὐτοῦ. Διὰ τῆς προσταρτήσεως τῆς Συρίας, Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου εἰς τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος αἱ ἀνέκαθεν ἀνεξάρτητοι πατριαρχικαὶ Ἐκκλησίαι τῶν χωρῶν τούτων δὲν ἐνοῦντο βεβελῶς ἐξωτερικῶς καὶ διοικητικῶς μετὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει κέντρου τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ, ἀλλ' ἡ ἐνωσις αὕτη ἐπήρχετο ἢ μᾶλλον ἐπαγιοῦτο καὶ ἐβεβαιότο ἐσωτερικῶς καὶ ἡθικῶς. Κωνσταντινούπολις, Ἀντιόχεια, Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἀλεξάνδρεια περιήρχοντο ὑπὸ τὸ κράτος τὸ ἡθικὸν καὶ ἐθνικὸν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως τὸ κέντρον αὐτοῦ ἔχοντος Ἑλληνισμοῦ, καὶ πᾶσαι ἐκεῖναι αἱ Ἐκκλησίαι καθίσταντο Ἑλληνικαί, ὑπὸ ἀκραίφονος Ἑλληνικοῦ κλήρου διεσπόμεναι καὶ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ἡθικῶς καὶ ἀπὸ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ ἐν τοῖς ἐθνικοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς ζητήμασιν ἐμπνεόμεναι. Καὶ νῦν βλέπομεν ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἦτοι τῇ 1518, ἀνερχόμενον εἰς τὸν πατριαρχικὸν

θρόνον τῆς ἁγίας πόλεως ἄνδρα Ἑλλήνα τὸ γένος, τὸν περίφημον Πελοποννήσιον Γεωργίου Β'.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΡΥΓΓΟΣ Ν. Γ. ΦΙΛΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΤΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν σπουδάζας ἐν Παρίσι οἱς παρὰ τοῖς κ. κ. Fauvel, Gougenheim καὶ Lermoyez κλπ. θεραπεύει τὰ νοσήματα τῶν ὠτων, (ὠτόρροιαν, πολύποδας τῶν ὠτων, διάτρυσιν τοῦ τυμπάνου, νέκρωσιν τῶν ὀστέων κλπ.) ὡς καὶ τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς καὶ λάρυγγος (σφύλιν, φθίσιν, πολύποδας, καρκίνον κλπ.) δι' ὅλους νεωτάτης μεθόδου καὶ τελειωτάτων ἐργαλείων ἐσχάτως καὶ πάλιν πρὸς τοῦτο μεταβάς εἰς Παρίσιους παρακολουθήσας τὰς προόδους τοῦ ἐιδικοῦ τούτου κλάδου.

Ὡραὶ ἐπισκέψεως 10—12 καὶ 3—5 ναθ' ἐκάστην.

Ὁδὸς Ἀγίας Φιλοθέης ἀριθ. 12, ἀκτικρὺ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

ΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. Κοσμογιάννη καὶ Κ. Σεκαρά.

Τελεῖα ἐφαρμογὴ ἀπάντων τῶν φορεμάτων, κομψότης καὶ νεωτερισμὸς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῆς πρωτεύουσας, τιμαὶ ἀκαταγώνιστοι. Ὁδὸς Νικίου 2 καὶ Κολοκοτρώνη 56.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανά

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ ἀριστερῆς ἀπέναντι προπομῆς ζηλευτῆ. Τιμαὶ ἀκαταγώνιστοι εἶνε τὰ μόνον συστατικά διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κούρετο.

ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ Θ. ΓΡΙΒΑ

Εἰς Ἡπειρον τὸ 1854

(Διήγησις τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀπ. Μαυρογένους, στενογραφηθεῖσα)

[Ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως περιεργωτάτης ἱστορικῆς ἀφηγήσεως τοῦ σεβασμίου ἐκατοντούτου ἀγωνιστοῦ καὶ ταγματάρχου τῆς φάλαγγος, πρώτου δὲ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ κ. Ἀποστόλου Μαυρογένους ἐκ τῆς μεγάλης ἱστορικῆς οἰκογενείας τῶν Μαυρογενῶν. Ὁ γηραιὸς ἀγωνιστής, νεαρὸς ἐπιστήμων κατὰ τὴν ἰσρὰν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, ἔλαβε μέρος τότε καὶ ὡς ἱατρός καὶ ὡς πολεμιστὴς εἰς πλείστας μάχας μετὰ τοῦ Κολοκοτρώνη, Φαβέρου καὶ ἄλλων. Κατὰ δὲ τὴν τοῦ 1854 ἐπανάστασιν ὁ ἥδη προκεχωρητικῶς τὴν ἡλικίαν Μαυρογένης ἠκολούθησε τὸν Γρίβαν ὡς ἱατρός τοῦ ἐπαναστατικοῦ σώματος τοῦ λεοντοκάρδου Ρουμελιώτου, δις ὅμως ἐτραυματίσθη εἰς τὴν μάχην τοῦ Κουτσουλίου ἀπολέσας δύο δακτύλους τῆς δεξιᾶς χειρὸς του, παράσχημον ἀνώτερον χιλίων τιμητικῶν μεταλλίων. Ἐνομίσκειν ὅτι θὰ ἦτο ἐνδιαφέρουσα διὰ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἡ ἀνάγκη τῆς κατωτέρω παρατιθεμένης ἱστορικῆς σελίδος, ἀναφερομένης εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἡπείρου, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ φίλος ἡμῶν κ. Γ. Βλαχογιάννης ἔγνω νὰ διασώσῃ, τῇ βοήθειᾳ στενογράφου, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ γηραιοῦ ἀγωνιστοῦ, οὗτινος θαυμάζει τις τὴν ζωρότητα τῆς μνήμης, παραβλέπων μικρὰς τινας ἀνακριθείας, τῶν ὁποίων δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπχλαχθῇ πᾶσα στοματικὴ διήγησις.]

Ὁ Γιαννάκης Στάϊκος ἦλθεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν Περαιτιᾶν ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ τότε καὶ μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Σκαρλάτος Σούτσος τοῦ εἶπεν· «Ἄν ἔχῃ σκοπὸν ὁ Γρίβας νὰ βγῇ ἐξω καὶ ἂν εἶνε σύμφωνος, ἀμέσως νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ διὰ νὰ στείλω ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν πόλεμον». Ἐγὼ ὑπηρετοῦν εἰς Βόνιτσαν. Ὁ δὲ Γρίβας ἔμενον εἰς τὰ κτήματά του, εἰς Περαιτιάν. Τότε δὲ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ τὰ ἔχῃ καλὰ μὲ τὸν βασιλέα Ὀθωνα. Εἰς τὴν Βόνιτσαν ἔμενε ἕνας λόχος τοῦ πεζικοῦ, 120 ἄνδρες· διοικητὴς ἦτο ὁ Μυτιληναῖος. Ἡ κυβέρνηση δὲν εἶχεν ἰδέαν ὅτι θὰ ἤρχετο καὶ ὁ λόχος μαζί μας. Ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο νὰ πάρωμεν πολίτας, ἀτάκτους. Ἐπειτα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἦλθεν καὶ ὁ Δημητράκης Γρίβας μαζί μὲ τὸν

Σπύρον Καραϊσκάκην εἰς τὴν Περαιτιᾶν. Ἦσαν καὶ οἱ δύο τῆς ὀροφυλακῆς ἀξιωματικοί. Ἐγινε λοιπὸν ἕνα λαμπρὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Παπανικόλας Οἰκονόμος ἀπὸ τὴν Ἀγία Μαύρα. Αὐτὸν τὸν εἶχαν φέρει ὁ Δημητράκης καὶ ὁ Σπύρος καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ποῦ ἀνεχώρησαν, τὸν ἐπῆραν πάλιν μαζί των.

Αὐτοὶ εἶχαν στρατολογητὴ Βαλτινοῦς καὶ Εσρομερίτες. Ἡμεῖς δὲ ἐπεριμέναμεν νὰ στείλῃ ἡ κυβέρνηση τὰ μέσα, καὶ ἐπέρασαν οὕτω 10—15 ἡμέραι. Τότε λαμβάνομεν γράμματα ἀπὸ τὸν Παπανικόλαν (αὐτοὶ ἦσαν παρὰ τὴν Ἀρταν, ὅπου εἶχαν πιασθῇ μὲ τοὺς Τούρκους δύο φορές, εἰς τὸν Ἅγιον Ἠλία καὶ κάτωθεν τοῦ Πέτα), ἔγραψε δὲ ὁ Παπανικόλας νὰ σπεύσωμεν, διότι ὁ Γρίβας καὶ ὁ Καραϊσκάκης τὰ ἐχάλασαν μεταξύ των, προσέτι δὲ ἐπεριμένοντο 800—1000 Ἀλβανοί, καὶ ἡ θέσις τῶν ἦτο πολὺ κακὴ. Ὁ στρατηγὸς εἰδιότασε τὸ γράμμα, τὸ ξαναδιάβασε καὶ εἶπε· «Τί νὰ κάμωμεν τώρα;»

Ἀποῦ τέλος δὲν ἐλαμβάνομεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἀπεφασίσσαμεν νὰ φύγωμεν καὶ ὠρίσαμεν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Ἦτο Κυριακὴ βράδυ. Ἐγὼ εἶχα πάγῃ εἰς τὴν Ἀγία Μαύρα καὶ ἠτοίμασα ἐν χειρουργεῖον, φάρμακα καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐκστρατείαν. Εἰς τὴν Περαιτιᾶν εἶχον συναχθῇ ἀπὸ τὰ περίξ, ἀπ' ὅλον τὸν ὅμιον Βονίτσης, πολλοί, εἰδοποιήσαμε δὲ καὶ εἰς τὸ Ἐσρόμερον νὰ ἔλθουν, νὰ συναχθῶν δὲ εἰς τὸ χωρίον Παλιμπη, οἱ δὲ ἄλλοι εἰς τὸ Στάνον (πλησίον τοῦ Καρβασαρά). Τὸ βράδυ λοιπὸν, ἀποῦ ἐφάγαμεν, ἔκαμε τὴν προσευχὴν τὸν ὁ στρατηγὸς, ἐνώπιον ὅλων μας καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκονίσματα. Τότε ἡ κυρία Περσεφόνη, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ, ἦλθε καὶ τὸν ἔβασε τὸ σπαθί.

Τὸν ἐπῆραν τὰ δάκρυα καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά (*). Τέλος ἀνεχώρησαμεν. Ὁ λαὸς μᾶς ἔκαμε λαμπρὰν ὑποδοχὴν εἰς τὸν ὁρμόν. Τὸν Γρίβαν τὸν ἀκολουθοῦσαν οἱ προῦχοντες τοῦ τόπου, νοικοκυραῖοι κλπ. Ἐφθάσαμεν μεσάνυχτα εἰς Βόνιτσαν. Ἀνεπαύθημεν καὶ τὸ πρῶτον ἐδῶκε καὶ ὁ λόχος, ἀφήσας τὸ φρούριον μοναχό

(*) Διηγούμενος ταῦτα ὁ γέρων ἀγωνιστὴς ἔκλαιεν, ἐνθυμούμενος τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην στιγμὴν.

μὲ τοὺς ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπείραξαν, διότι ἄλλως τε δὲν ἀντιστάθησαν. Ἐγὼ νίζην, ἕνας διαβολόκαρος. Τὸ βράδυ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Παλιμπη, εἰς τὸν ὁρμόν ὅμως προσήρχοντο καὶ ἄλλοι. Τὴν νύκτα ἐπεράσαμεν ἐκεῖ. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν πρῶτον ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Στάνο, ὅπου συνεκεντρώθησαν ὅλοι ἀπὸ τὸ Ἐσρόμερον. Ἐφθασεν ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς Μαμούρης καὶ ἐζήτη· νὰ γυρίσῃ ὁ λόχος πίσω. Κατὰ τὴν φυγὴν τοῦ λόχου ἀπὸ Βόνιτσαν αὐτὸς ἦτο εἰς Καρβασαρά. Κατ' ἀρχὰς ἔστειλε τὸν Ζυμπρακάκη, ἡμεῖς ὅμως εἶπαμε δὲν ἀνακτενόμεθα, ὁ λόχος εἰν' ἐδῶ, καὶ κάμετε κηλὰ. Τὴν ἐπομένην ἐφύγαμεν ὅχι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν Καρβασαρά, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλον ὁρμόν διὰ τὸ εὐκολώτερον. Ἐφθάσαμεν τὸ βράδυ εἰς Ρωπό (i) καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰμεθα εἰς Μακρινόρος. Ὁ Μαμούρης εἶχεν εἰδοποιήσῃ τὸ τάγμα (διοικητὴς ὁ Σκυλοδήμος) τὸ ὁποῖον ἔμεινε εἰς τὸ Μενίδι καὶ ἐπρόλαβαν καὶ ἔπιασαν τὸν τόπον διὰ νὰ μᾶς πάρουν τὸν λόχον. Ἄλλως δὲν θὰ μᾶς ἄφηναν νὰ περάσωμε μὲ τὸν λόχον μᾶς εἶπαν, θὰ μᾶς ἐκτυποῦσαν. Ὁ λόχος ὅμως ἐφυγεν ἀπὸ ἄλλον ὁρμόν τοῦ Μακρινόρους, ἐπῆραν τὸν ἀνέφορο καὶ ἔπιασαν εἰς τὸ Κομπότι.

Ἡμεῖς ἐτραβήξαμε καὶ ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Μενίδι, ὅλοι περίπου πεντακόσιοι. Μᾶς ἠρώτησαν διὰ τὸν λόχον. Εἶπαμεν ὅτι ἐφυγεν—ἐπροσπαθήσαμεν τάχα νὰ γυρίσῃ πίσω, δὲν ἠθέλησε κλπ. Ἐκάμαμε τὴν παραίτησιν μας ὅλοι ἀπὸ στρατιωτικοὶ ὅσοι εἰμεθα, πρὸς τὸν Σκυλοδήμον. Ὁ δὲ στρατηγὸς εἶχε διορίσῃ διαφόρους ἀξιωματικούς εἰς τὸ σῶμα. Τὸ βράδυ ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Κομπότι, ὅπου ἀνταμώσαμεν καὶ τὸν λόχον. Ἦσαν ἐκεῖ δυναγμένοι ὅλοι ὅσοι εἶχαν σώματα ἐπαναστατικά. Ἐκάμαμε συμβούλιον καὶ ἀπεφασίσσαμεν τὸν Γρίβαν στρατάρχην τῆς Ἡπείρου, ἦσαν δὲ ὁ Νικόλας Ζέρβας, ὁ Κάσκαρης, Σουλιῶται καὶ ἄλλοι. Ἀποῦ ἐμείναμεν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκεῖ, καὶ ὁ δεσπότης ἐλειτούργησε, τὴν τρίτην ἡμέραν κατεβήκαμεν καὶ ἐπεράσαμεν τὸ ποτάμι κακὴν κακῶς, διότι τὸ ποταμὸν καὶ ἐχρόνιζε ἀκόμη. Ἐπεράσαμεν εἰς τὸ Νιοχώρι, ὅπου ἐμείναμεν τὸ βράδυ.

(ἀκολουθεῖ)